Tisztálkodás

Egy ideje már esedékes volt a dolog. Valami kellemetlenül feszült a jobb felsô hármas és négyes között. Márta cérnát tekert a két mutatóujjára, benyúlt a szájába, a cérnát behúzta az említett két fog közé, és ide-oda huzigáló mozdulattal ügyesen kipattintotta a kellemetlenkedô micsodát, mely rövid repülés után megállapodott a tükrön. Egy darabka rostos hús volt, a tegnap esti pulykából; hiába, rágós már az ilyen koros szárnyas. Folytatta a mûveletet, és szépen eltávolította a köménymagot, a sajtlepedéket, meg a definiálatlan egyebeket. A még ehetônek tûnô darabokat újra bekapta, óvatosan — nehogy újra beragadjanak — megrágta, és lenyelte. Némelyik ízmorzsa kellemes emlékeket ébresztett, egy romantikus este képe is felmerült. A takarítás közben feltûnt, hogy szája sarkából egy madzag lóg ki. Néhány erôteljesebb rántás kellett hozzá, hogy kiszabaduljon, s íme, kiderült, hogy a torkában egy húszcentis hurkabélben folytatódott! Most már értette, miért akadozott mostanában a lélegzete.

Márta figyelme most füle felé fordult. Vattát csavart egy gyufaszálra, és belekotort fülkagylójába. A szokásos masszán túl elôkerült kb. fél font homok — a nyári, tengerparti nyaralás emléke. Volt még itt sirályvijjogás, kaszaköszörülés, kerékcsikorgás, és egy kis éretlen vihogás.

Most az orr következett, a bevált gyufás-vattás módszerrel. Szerencsére száraz idôk jártak, ez megkönnyítette a vizsgálódást. Csakhamar valami keményre bukkant, hát uramfia, mi került elô? Egy lego-darab, amit gyerekkora óta keresett, mert nem tudta befejezni a benzinkutat!

Ha már így belejött, folytatta a kutakodást. Talált is a nyakán egy hasas kullancsot, a hóna alatt meg egy lázmérôt.

Vizsgálódó tekintete most lejjebb siklott, és megállapodott köldökén, ezen a zsákutcás víznyelôn. Gyanús hely volt ez mindig, a fölülrôl érkezô forgalom itt vegyül egyetlen vegyes tömegbe. Ezúttal semmi érdemleges fogás nem akadt, jobbára élettelen dolgok kerültek elô. A húsvéti sütemény morzsái, egy kis megavasodott darált dió, egy elveszettnek hitt hajcsat, meg egy szárazelem.

Továbbhaladva ugorjunk most egyet.

Lábujjainak rejtelmes közei régóta ismert lelôhelyei voltak az eldöglött bogaraknak. Szépen kipiszkálta ôket az avarmorzsák közül, nagyító alatt megvizsgálta, majd amibôl már volt neki, kidobta a szemétbe, az új fajokat pedig kis kartonlapra ragasztotta, és betette a gyûjteményébe.

A mûvelet betetôzéséül beállt a zuhany alá, és jó alaposan lesikálta magát. Talán ezt mégsem kellett volna. Amikor hazajöttünk, egy idegenre, egy színtelen, szagtalan, meghatározhatatlan tapintású alakra találtunk. Nem hallottuk a sirályvijjogást, nem éreztük az ôszi avarszagot, nem találtuk a lázmérôt.

Bizony, beletelt egy jódarab idôbe, míg Márta újra materializálódott, és helyreállt a régi rend.